

In deze rubriek elk weekeinde een necrologie van iemand die recent is overleden.

Ze keek haar angst recht in het gezicht

Erika Arps (1965-2020) probeerde met humor haar verdriet licht te maken, ook voor anderen.

Erika Arps in 2014 en (linksboven) zwanger van haar zoon Otmar in 2001, met van links naar rechts haar zussen Caroline, Annette en Elies.

Het huis aan de Spaarnelaan in Haarlem is licht, kleurig en warm. Aan tafel de man met wie Erika Arps 33 jaar haar leven deelde, Reinier Pollmann (54) en tegenover hem Caroline Arps (52), één van haar drie zussen. Op tafel drie tijdschriften die elk iets representeren van Erika Arps, de bladenmaker die begon als redacteur van glossy agenda's en uiteindelijk hoofdredacteur werd van *Mind Magazine*.

Het eerste is het *Pink Ribbon-magazine* waarvan ze, in 2009, hoofdredacteur was. De opbrengst van het blad (1 miljoen euro) kwam ten goede aan onderzoek naar borstkanker. Op de cover zette ze een blanke én een donkere vrouw - dat was in die tijd nog heel gedurfd. De covermodellen hadden ook nog eens - tegen alle bladenregels in - allebei hun ogen dicht. 'Samen zoveel sterker' staat eronder.

Drie jaar later staat ze zelf in *Pink Ribbon*, met een fotoreportage waarin haar zoons Otmar en Tjeerd, toen 9 en 11, haar hoofd kaal scheren. In haar rechterborst was een tumor ontdekt, agressief en gevaarlijk, maar te behandelen. Chemokuur, operatie, bestraling, hormoontherapie. Haar hoofd liet ze kaal zolang de behandeling duurde. „Niet om te provoceren”, zegt Reinier. „Ze keek haar schaamte en angst recht in het gezicht, dat maakte haar sterk én benaderbaar.” Hij laat foto's zien van een feestje met de burens in de gezamenlijke binnentuin. Erika tussen de buurmannen met haar ongedragen pruiken op hun hoofd. „Maar ondertussen huilden zij om het hardst: 'Eer, je gaat toch niet dood?'”

Het derde tijdschrift is het zomernummer van 2020 van *Saar*, een blad voor 50-plus-

sers. Daarin een paginagrote foto van Erika, inmiddels docent tekstschrijven aan de Hogeschool van Amsterdam. Stralende lach, haar bovenlichaam ontbloot, grote littekens op de plek waar haar borsten zaten. De herfst ervoor had ze die laten amputeren. Zeven jaar na de eerste en drie maanden na de laatste mammografie waarop niks te zien was, bleek ze weer een tumor te hebben, met uitzaaiingen, in dezelfde borst. En deze was slecht behandelbaar. Zus Caroline: „Voor de operatie hebben we met de zussen Arps een boobie-borrel gehouden om afscheid te nemen van haar borsten.” Reinier moest nog een foto van haar boezem maken, zij bewerkte de afdruk, en dat werd de kerstkaart van dat jaar. Het was humorvol, zegt hij. „Haar manier om haar verdriet licht te maken, vooral ook voor anderen.”

De zomer van 2020 was een topzomer. „Alle ballast was verdwenen, ze straalde, ze was volledig in balans.” Zoals elk jaar zijn ze nog met de kinderen (nu 17 en 19) naar Buitenkunst geweest, waar je kamperen combineert met creatieve workshops. Erika werkte er aan een kunstwerk over haar borsten - *boobie-art* - en bij de onthulling ervan heeft ze „heerlijk gezwommen in tranen”. Zo staat het in het berichtje dat Erika deelde in de zussenapp met Caroline, oudste zus Annette en de jongste Elies.

In september kreeg ze een gek kuchje, rare spierpijn, kleine ongemakken. „Ze hoopte nog even dat het corona was.” Drie weken voor haar dood begon ze een blog voor vrienden, burens, collega's, iedereen die zo graag dichtbij haar wilde zijn, maar dat

niet kon wegens de coronaregels. „Ze kon waanzinnig goed schrijven”, zegt Reinier. Uiteindelijk heeft hij het na één stukje van haar moeten overnemen.

Zesendertig uur voor ze zou overlijden zat hij, naast haar ziekenhuisbed, te tikken. „Lees eens voor”, zei ze. Het ging over hoe haar uitvaart zou verlopen. „Ze zei: die alinea moet naar boven. En schrijf liever niet: 'Erika is geen rietenmandjes-mens', want dan kwets je mensen die wél begraven willen worden in een rieten mand.”

Ze overleed in het bijzijn van Reinier en is daarna nog even thuis geweest op de Spaarnelaan. Via de keukendeur is ze door de bin-

nentuin naar buiten gedragen en daar werd ze spontaan uitgeleide gedaan door alle buurkinderen die dol op haar waren, de buurvrouwen die haar als grote zus zagen, de buurmannen die met haar dolden als 'one of the guys'.

Reinier heeft haar zelf naar het buitencrematorium van Zorgvlied gereden. En daar is, in kleine kring, afscheid van haar genomen. Hun samenzijn maakte zelfs indruk op de ovenist, die het gezelschap maar kort meemaakte. „Hij zei: 'Ik voelde alleen maar liefde.'”

Rinskje Koelewijn